

Avspänningen – en myt

I öst och väst har man uppenbarligen olika uppfattningar om avspänning. För de västliga demokratierna är avspänning den naturliga umgängesformen nationer emellan. Man samarbetar och man håller fred. Man handlar med varandra där det är möjligt. Många i väst trodde att man i Sovjet menade detsamma med avspänning. Men i Sovjet har man aldrig stuckit under stol med att avspänningspolitiken inte rubbade den underliggande ideologiska kampen. Man har heller inte givit upp sin uppfattning, som är grundläggande för marxismen och som legitimerar sovjetledarnas och kommunistpartiets diktatur, att klasskampen måste med historisk och vetenskaplig nödvändighet sluta med kapitalismens fall och socialismens, kommunismens, seger.

Vi i väst som har varit skeptiska och tvivlande på den sk avspänningspolitikens välsignelser är faktiskt inte, som en del tror, mot fred. Vi är heller inte emot att stormakterna talar vänligt med varandra och samarbetar. Men vi har hela tiden varnat för att folken i de västliga demokratierna skall hänge sig åt önsketänkande om att hotet från Sovjet är borta och att det önsketänkandet skall leda till en ensidigt västlig militär nedrustning som hotar maktbalansen och därmed världsfreden.

Tyvärr verkar det inte som om det västliga demokratiska partipolitiska systemet, som bygger på väljarnas uppfattning om vad som är rätt och riktigt, har lätt att både tala om och praktisera samarbete med Sovjet och samtidigt upprätthålla en försvarsbudget

och en försvarsberedskap som gör att maktbalansen inte kommer i fara. Det problemet har inte makthavarna i öst. Där går det alldeles utmärkt att för utländsk konsumtion tala om avspänning medan rustningsindustrin går för fullt. Det har den också gjort. Östsidans militära övertag i Europa har ökat dramatiskt. Den sovjetiska militära överlägheten är idag oroande för alla dem som vill ha fred utan underkastelse. Att få fred är lätt. Det är bara att ge sig. Konsten är att få både fred och frihet.

Till råga på allt har den sovjetiska militära upprustningen till inte ringa del bekostats av lån från de västliga bankerna. Man uppskattar att västvärldens lån till det kommunistiska Östeuropa i dag uppgår till den svindlande summan av 322 miljarder kronor. Dessutom har inte bara USA utan också andra länder i väst levererat avancerad teknisk utrustning till östländerna. USA har också sett till att bröd- och köttköerna i Sovjet inte har blivit längre än vad de redan är.

Lenin lär ha sagt att när vi hänger den näst siste kapitalisten så kommer den siste kapitalisten att sälja repet åt oss. Det är illa nog. Än värre är det att sälja repet på kredit. Det bör vi i väst upphöra med. Sovjet invaderar och ockuperar ett nytt land. USA och några andra västländer svarar med att kanske inte åka till olympiaden. Det brister i proportionerna.

Gärna avspänning, men kombinera det med en rejäl upprustning i väst och ett omedelbart stopp för vidare krediter till Sovjet och dess allierade.